

at sætte „varmblodige Dyr“ i Stedet for „Svirveldyr“. Den ærede Justitsministers Forslag er jo i den Henseende mere omfattende, men naar jeg har ment at kunne gaa med til det, er det af Hensyn til, at vi efter min Mening egentlig ganske savner Lovgivning overfor koldblodige Dyr. Der kan være vedtaget forskellige Politibestemmelser, som gælde dem, men det er en anden Sag. Det forekommer mig, at der savnes en Lovgivning her; baade Lov af 21de Januar 1857 og den tilsvarende § 297 i Straffeloven omtaler egentlig kun Mishandling af Husdyr — det vil sige, der staar „navnlig af Husdyr“ — og det kan, saaledes som Loven hidtil har været forstaaet, næppe komme til at omfatte de koldblodige Dyr. Havde vi ikke haft Lov af 21de Januar 1857 saa vel som den tilsvarende Paragraf i Straffeloven, vilde man vel næppe være kommen til at give en Lov om Vivisektion. Jeg mener derfor, at den almindelige Lov bør gaa forud, at der altsaa, inden man tager de koldblodige Dyr ind under Loven, maa gives en almindelig Lov om dem, og jeg vil netop ved disse Bemærkninger henlede den ærede Justitsministers Opmærksomhed paa dette Punkt, om der ikke er Grund til at tage under Overvejelse, hvorledes man gennem Lovgivningen skal stanse de gruelige, langsomme Mishandlinger, der finde Sted overfor de koldblodige Dyr, og som ikke ere nødvendige. Jeg har forøvrigt, idet jeg har været med til at sætte Ordet „varmblodigt“ ind, beroliget mig med de samme Grunde, som den ærede Ordfører har fremført, at Lidelsen hos de koldblodige Dyr er mindre paa Grund af deres mindre Hjerne; overhovedet, jo mere civiliseret Dyret er, om jeg saa maa sige, jo større Hjerne det har, desto større er ogsaa dets Lidelse, derom kan der næppe være Tvivl. Man kan endog saa gaa saa vidt ned i Dyrerækken, at man kommer til Dyr, som ingen Hjerne have, og hos dem tør man antage, at der ikke er nogen Lidelse. Derimod vil jeg forvare mig imod, at jeg ved at gaa med til denne Ændring skulde have tilkendegivet, at det er mig ligegyldigt, hvorledes de koldblodige Dyr behandles; det er det ingenlunde. Vi have lige saa lidt Lov til at tilføje disse Dyr nogen unødvendig Smerte, og at de have Fornemmelser, derom er der ingen Tvivl. Mennesket har, efter min Mening, ingen Ret til og synder i Grunden ved at tilføje dem Lidelser, som ikke ere nødvendige, og der er ingen Tvivl om, at saadanne Lidelser tilføjes disse Dyreklasser. Jeg tillader mig ved disse Bemærkninger at

henlede den ærede Ministers Opmærksomhed ogsaa paa denne Side af Sagen. — Der er en anden Side af Sagen, som jeg blot løselig skal berøre; det er den, at der vistnok ogsaa overfor de varmblodige, højere Dyr foregaar Mishandlinger, som jeg for Resten antager kunne straffes efter vor nuværende Lovgivning; hvis ikke, burde de drages ind under Loven. Jeg skal f. Eks. nævne de Lidelser, der tilføjes Dyrene forud for Slagtningen og under den, og som virkelig ere aldeles unødvendige. Jeg skal ikke komme ind paa at nævne enkelte Tilfælde; enhver vil fra sine Omgivelser kende saadanne. Jeg tror, at de maa kunne straffes efter den almindelige Straffelovs § 297, og jeg skal derfor kun henlede Opmærksomheden paa, at naar man blot kan fremføre bestemte Eksempler, maa de kunne drages ind under denne Lovbestemmelse.

Der staar baade i Ændringsforslaget til § 1 og i selve Lovforslagets § 1 tilføjet i en Parentes Ordet „Vivisektioner“. Man har frygtet for, at der derved var gjort en Indskrænkning. Ordet „Vivisektion“ tyder efter sin sproglige Oprindelse alene paa noget skærende og sponderlemmende, og man har derfor frygtet for, at Bestemmelsen ikke angik Forsøg, hvor noget saadant ikke fandt Sted, f. Eks. naar man langsomt stegte, langsomt jultede eller langsomt kvaite et Dyr. Der er jo utallige Maader, hvorpaa man kan foretage Forsøg. Jeg har beroliget mig med, at selv om Ordet Vivisektion tilføjes, kan dette ikke være Meningen, men at dette Ord blot staar som et populært Udtryk for alle den Slags Forsøg. Skulde det imidlertid kunne gøres gældende, at Ordet kun knytter sig til det sponderlemmende, til Anvendelsen af skarpe Instrumenter, saa vil jeg foreslaa, at man stryger Ordet. Jeg er imidlertid allerede bleven noget beroliget i saa Henseende ved den ærede Ordførers Udtalelse. Det forekommer mig, at han bestemt udtalte, at under „Vivisektion“ maatte indbefattes alle Forsøg af den Art, som omtales i § 1, uanset, hvilke Redskaber der bruges dertil. Derjom den ærede Justitsminister vilde udtale sig i samme Retning, tror jeg, at man i den Henseende kunde være beroliget; men skulde denne Forstaaelse ikke være rigtig, mener jeg, at man burde stryge Ordet Vivisektion. Jeg antager dog ikke, at der er nogen Misforstaaelse til Stede i denne Henseende.

En anden Bemærkning, jeg skal tillade mig, angaar den Protokol, der i Henhold til § 2 skal føres af Forsøgslederen. Den ærede Ordfører brugte gentagende Udtrykket Jour-